

ÍNDEX

<i>Pròleg</i> , de Carles Castell Puig	7
<i>Magranes</i> , d'Albert Garriga i Pujol	13
<i>L'espera</i> , de Marc Aguilar i Coris	23
<i>Àngels (alats)</i> , de Marta Amigo i Olmos	33
<i>Absència</i> , de Carme Andrade Platero.....	45
<i>Al sud</i> , de Mercè Bagaria Mellado.....	55
<i>Pluja</i> , de Sebastià Bennassar Llobera	63
<i>La cançó</i> , de Jesús Bernat Agut	71
<i>La mirada ameiçada</i> , de Josep Casals i Arbós.....	77
<i>Blue Moon</i> , de Sandra Comas Anglada.....	85
<i>Sortir del sistema</i> , de Josep Lluís Laguarda Ullod	93
<i>L'àlbum fotogràfic de Frédéric Parés</i> , de Jordi Masó Rahola	107
<i>Creuem els dits</i> , de Daniel Moretones Otero	117
<i>Llibertat, Igualtat, Fraternitat</i> , de Joan Pinyol Colom.....	127
<i>Dolç adéu sota les aigües</i> , d'Arnau Queralt i Bassa.....	135
<i>Cant de Sinera</i> , de Marta Rollan Font	147
<i>Mal de ronyons</i> , de Jordi Serra i Mayoral.....	157
<i>Un Sant Cristo gros</i> , de Jaume Tarrida Ortiz.....	165
<i>L'estela del tall</i> , d'Aleix Tura Vecino	171
<i>No m'espereu a sopar</i> , de Xavier Vallès Casanova.....	181
<i>Cafè i canyella</i> , de Josep Manel Vidal Juan.....	189

Índex d'il·lustracions	199
Premis Vent de Port (1994-2013).....	200
Autors del Vent de Port (1994-2013).....	201

PRÒLEG

El gust particular dels fruits de tardor

No pots evitar que et torni a venir al cap la cèlebre sentència bíblica “No jutgeu, i no sereu jutjats”. Fas una cerca ràpida a Google i descobreixes que correspon a l’Evangeli segons Sant Lluç, capítol 6, versicle 37. Fins aquí, tot normal. Però el que no et podies imaginar era que la cosa també pogués anar a l’inrevés. És a dir, “No sigueu jutjats, i no jutjareu”. La frase sembla un absurd en si mateixa. Tanmateix, no ho és. I tant que no. Durant dies i més dies, li has anat donant voltes fins que finalment li has trobat tot el seu sentit. I no has pogut evitar somriure.

Quan, ara fa més o menys un any, et van comunicar que eres el guanyador del Premi Vent de Port 2012, vas pensar que per fi s’havia fet justícia. Després d’enviar desenes de relats insuperables a tots els premis existents en l’àmbit de la cultura catalana i de comprovar com els jurats demostraven, un rere l’altre, una nul·la capacitat per albirar una obra mestra per molt que la tinguessin davant dels nassos, gairebé havies decidit tirar la tovallola, deixar d’escriure i apuntar-te a un curset sobre horts urbans.

Fins que, un grup de cinc persones, justes i intel·ligents, havien sabut valorar la teva obra com es mereixia. El reconeixement havia arribat per fi. Tard, però havia arribat. Ara, un cop trencada la maledicció, això seria bufar i fer ampolles. Recuperaries a tota velocitat el temps perdut, plourien els guardons, les editorials s’esbatussarien per publicar-te l’obra i els agents matarien per tenir-te en el seu catàleg.

Però abans de tot això, el Premi Vent de Port encara et tenia reservada una darrera sorpresa. Com a guanyador

del premi, formaries part del jurat del premi de l'any següent. “No sigueu jutjats, i no jutjareu”, et tornaves a repetir, ara amb un somriure cada vegada més manifest. Perquè no era cap maledicció, sinó tot el contrari, una benedicció del destí, un bombonet que t'oferia la fortuna i que tu ja assabories amb fruïció. Com en un trencaclosques, totes les peces encaixaven a la perfecció i mostraven una escena idíl·lica. Ara series tu qui podries arbitrar sobre l'obra dels altres.

I no pensaves ser gens benèvol. No tant per satisfer aquella set de venjança absolutament comprensible que senties, com perquè de ben segur que els relats farien riure al costat de tot allò que tu havies escrit al llarg de la teva curta però intensa carrera. Estaves convençut que no tindries altre remei que convèncer a la resta del jurat que caldria deixar el premi desert, a la vista del poc nivell dels originals. Els explicaries, amb una impostura ben assajada, que t'ho havies mirat des de tots els angles, amb una magnanimitat infinita, però que tot allò no hi havia per on agafar-ho. De ben segur que els costaria acceptar-ho, però els teus arguments sòlids i ben exposats serien irrefutables. Potser fins i tot et demanarien un relat fora de concurs per nomenar-lo guanyador virtual. O millor encara, tal vegada proposarien dedicar tot el recull, que coincidiria, a més, amb el vintè aniversari del premi, a una selecció dels teus millors relats. Les teves expectatives no podien resultar més optimistes.

Per això, quan aquest matí de tardor has rebut a primera hora el paquet postal amb tots els originals, t'hi has llençat a sobre com una lleona afamada. Els has apilat ordenadament al teu costat sobre la taula i, abans de començar, encara t'has mentit un cop més dient-te que potser n'hi haurà un parell de potables, quan saps prou bé que no en salvaràs ni un. Els primers papers amb prou feines et duren uns minuts a les mans. A la tercera pàgina, ja els lences a l'altra banda de la taula amb un gest sobreactuat. Tot i això, en algun lloc ben endins es va conformant un sentiment estrany, com un remordiment

absurd per no estar procedint amb total equanimitat. Sense gairebé adonar-te'n, la teva mà recupera un dels originals descartats i el rellegeixes. Mira quina casualitat, tal vegada té alguna cosa que no és del tot dolenta, has de concedir a desgrat teu.

Fas petar la llengua, t'aixeques i poses la ràdio per mirar d'esbargir aquest nuvolot que ara tens al cap. Sona "Blue Moon", i un calfred et recorre l'espina. Arqueges l'esquena i notes un cert "Mal de ronyons", producte de l'estona que portes assegut. Per estirar les cames, t'acostes a la finestra. Comencen a caure les primeres gotes de "Pluja" i notes que et va envoltant una vella melangia. Per allunyar-la, tornes de pressa a la cadira i agafes el següent conte "L'àlbum fotogràfic de Frédéric Parés". Has d'acceptar que no està gens malament i això t'empenya. Segur que la barreja fatal de pluja i música t'està estovant.

Llavors sona aquella cançó, "La cançó". Sembla talment una broma del passat. De cop i volta, et torna a envair tot el pes de la seva "Absència" i el record ben viu d'"Una mirada ametllada". I has d'acceptar que encara sents el dolor somort de la seva remembrança, a flor de pell, com "L'estela del tall". En un acte reflex, obres el calaix de dalt de la taula, treus la capsa de fusta lacada de color negre i en repasses el contingut. Els teus dits agafen la moneda d'un franc i l'acaronen mentre repeteixes la inscripció, com un mantra —"Llibertat, Igualtat i Fraternitat"—, i el teu pensament torna a reviuir aquella escapada amb ella "Al sud" de França.

Fas un darrer intent per foragitar l'evocació, però saps que resultarà inútil. T'ha caigut tot a sobre com "Un Sant Cristo gros". Tot i això, aconsegueixes concentrarte de nou en els relats que, ara ja no cal enganyar-se més, tenen una qualitat més que bona. Excepcional. No et queda més remei que treure't la disfressa d'amargat, d'escriptor genial menyspreat, de crític implacable, i acceptar que els contes són molt millors que qualsevol dels teus. Et tires enrere, tanques els ulls i et deixes anar,

com en “Un dolç adéu sota les aigües”. Els pensaments, càlids i suaus, volten lliurement pel teu cervell, talment uns “Àngels (alats)”.

Obres els ulls, agafes el telèfon i truques els companys amb qui quedes cada divendres des que vas tornar a viure sol. “No m’espereu per sopar”, els dius simplement. Mentre acumules el valor necessari per fer la següent trucada, fulleges un altre relat, “Cant de Sinera”, decididament excel·lent. Respirs fondo, despenges d’una revolada i marques. “L’espera” fins que ella despenja se’t fa eterna. Al quart truc sents la seva veu. “Creuem els dits”, et dius, i deixes anar tot allò que duus al pap des de fa massa temps.

Quan acabes de parlar, ella espera uns instants i tan sols diu que sí, que accepta sopar amb tu. Només un parell de paraules, però tan plenes de significat que has de reprimir-te per no posar-te a xisclar d’alegria. Penges contenint l’emoció i t’endinses en els relats sense que res pugui entorpir la teva concentració. Hi dediques tot el matí en cos i ànima, només interromput durant uns minuts per prendre un “Cafè i canyella”. Com abans. Ja el pots tornar a assaborir sense que hi trobis aquell regust amarg que et torturava l’ànima.

A les tres has acabat una primera lectura i has acumulat una bona pila de relats que mereixerien ser publicats. Tindràs un bona feinada per reduir la selecció fins al nombre necessari, però això ara no et preocupa. Al contrari, et sents ben feliç. Allò que t’estranya és que una mediocre obra teva aconseguís convèncer el jurat enmig d’una competència tan extraordinària com podia ser aquesta. En fi, casualitats del destí. Com la d’avui. Tant de bo representi el primer pas per tornar a ser tu mateix i deixar de banda aquesta obsessió malaltissa d’escriure sempre en segona persona.

Relaxat, prems la tecla de “Sortir del sistema”, tanques l’ordinador i te’n vas a la cuina a menjar alguna cosa per dinar abans de sortir a fer la compra pel sopar. No has de pensar gaire en el menú perquè no pot ser res més

que un sopar tardorenc, com els que fèieu sempre. De primer, una crema de carbassa, o una amanida amb figues i fruits del bosc. Després, un arròs amb espàrrecs i bolets, o un peix al forn amb una bona picada de fruits secs. I a les postres, li llegiràs els relats que has escollit perquè t'ajudi a fer la tria final, mentre assaboriu junts aquells fruits tardorencs que tant us apassionen: les “Magranes”.

CARLES CASTELL PUIG
Desembre de 2013